

Stimați invitați,

Dragi colegi,

Mă bucur că suntem iarăși împreună, la o aniversare dragă nouă, celor care am slujit - pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă - Facultatea de Electronică și telecomunicații din București, și care am contribuit, fiecare în felul său, la creșterea prestigiului acesteia.

Desigur, aș avea foarte multe lucruri interesante să vă spun din cele întâmplate în cei peste 50 de ani petrecuți în facultate, dar sub presiunea timpului mă voi rezuma la doar câteva dintre acestea.

Fac parte din **promoția 1971**, cea care a dat facultății și universității peste 20 de profesori (unii dintre aceștia mai predau și astăzi), dar și numeroși alți specialiști care, într-o perioadă dificilă și plină de privațiuni, au contribuit - cu pasiune și devotament - la dezvoltarea electronicii și telecomunicațiilor în România.

În 1971, profesorul **Vasile Cătuneanu** (al cărui nume trebuie să îl omagiem astăzi, alături de cele ale altor înaintași celebri din facultate), din poziția de Decan al facultății, dar și prin prisma convingerilor sale că tehnologia electronică, calitatea și fiabilitatea trebuie să facă parte din pregătirea viitorilor ingineri electroniști, a înființat Catedra de *Tehnologie electronică și fiabilitate*, printre ai cărei membri fondatori am onoarea să mă număr.

Profesorul *Cătuneanu* a pornit în această dificilă întreprindere alături de un nucleu de cadre didactice din promoțiile anterioare, dar a selecționat pentru acest departament și pe șefii de promoție și pe cei mai buni absolvenți ai promoției 1971 din facultate. Cvasi-totalitatea cursurilor aferente acestei noi catedre erau și ele noi, astfel încât eu și colegii mei a trebuit să desțelenim practic aceste domenii; am pornit de la cărțile și articolele anglo-saxone existente în principalele două biblioteci tehnice din România, IDT și IFA (inclusiv seriile *IEEE Transactions*), de la publicațiile primite, cu mare dificultate, din vest, dar mai ales din experiența câștigată în stagiile de instruire făcute - în primul an de profesorat - în principalele întreprinderi electronice, care funcționau în acea perioadă pe Platforma Pipera.

Profesorul *Cătuneanu* a știut să transforme lozinca sterilă a acelor timpuri "*integrarea învățământului cu cercetarea și producția*" în ceva util, atât pentru cadrele didactice, cât mai ales pentru pregătirea studenților. Consecința a fost că în anii următori laboratoarele aferente disciplinelor tehnologice, în special, au început să fie efectuate - după un efort și o pregătire amănunțită a tinerilor membri ai catedrei - cu succes și o bună primire din partea studenților implicați - în întreprinderile de pe Platforma Pipera: Electronica, Fabrica de calculatoare, IEMI, dar și la IPRS Băneasa.

Un succes deosebit al Catedrei *Tehnologie electronică și fiabilitate* l-au constituit, în anii '80, activitățile desfășurate la Întreprinderea IPEE Electroargeș din Curtea de Argeș: cursul și laboratorul la disciplina Tehnologie electronică, precum și practica în producție a tuturor studenților facultății. Aceasta a presupus un uriaș efort din partea cadrelor didactice implicate (între care mă număr), atât organizatoric (cazarea unui număr foarte mare de studenți în căminele IPEE și masa la cantina întreprinderii), cât mai ales didactic, vizând pregătirea și desfășurarea laboratoarelor și a practicii pe liniile de fabricație, în paralel cu producția curentă. Aceste activități au fost foarte bine primite de către studenții de atunci ai facultății; chiar și astăzi, la întâlnirile diverselor promoții ale facultății, inginerii de astăzi își reamintesc cu drag și nostalgie de perioada petrecută la Curtea de Argeș.

Ar mai fi foarte multe de spus despre anii de început ai Catedrei TEF, despre entuziasmul nostru specific anilor tinereții.

As dori să amintesc despre un eveniment științific de amploare, de organizarea căruia m-am ocupat, și anume primul *Simpozion Național „Tehnologie electronică și fiabilitate”*, a cărui primă ediție a avut loc cu 45 de ani în urmă, în noiembrie 1977. I-am sugerat profesorului Cătuneanu în anul 1976 că pentru validarea noii noastre catedre și a domeniilor sale ar fi necesară o manifestare științifică de anvergură națională, cu o largă participare (din păcate doar națională, în acei ani nu putea fi vorba de o participare internațională).

Mi-a încredințat sarcina să mă ocup de trimiterea invitațiilor specialiștilor epocii, strângerea lucrărilor (totul prin poșta clasică) și asamblarea lor într-un program întins pe 3 zile. În final au participat peste 130 de specialiști din toate centrele universitare, din principalele institute de cercetare și întreprinderi în domeniu. La ședința festivă de deschidere au participat și/sau au transmis mesaje miniștri semnificativi din acea perioadă, fapt reflectat în presa epocii.

Este important și faptul că lucrările prezentate au putut fi strânse (cu destule eforturi) într-un volum de circa 400 de pagini - *„Cercetări în tehnologie electronică și fiabilitate”* - tipărit de către Editura Didactică și Pedagogică, volum ce conținea know-how-ul românesc al domeniilor din acea perioadă, volum al cărui conținut poate să stea fără probleme alături de cele ale unor importante reuniuni ale epocii, cum este *RAMS - IEEE Symposium*, organizat în SUA. Mi-a revenit tot mie sarcina, deloc ușoară, de a face corectura șpalturilor pentru acest volum, operație care a presupus mai multe săptămâni de muncă; editura l-a considerat un volum foarte greu, datorită densității formulelor matematice și desenelor (care au trebuit redesenate pe calc și apoi transpuse pe plăcile de zinc), dar printr-o bună cooperare cu inimoasa redactoare Maria Beluri m-am achitat în bune condițiuni de această sarcină.

Nu trebuie uitat că în acea epocă textele articolelor erau dactilografiate de către autori, iar formulele erau scrise, în general, manual, iar - în final - tipărirea era una cu culegere manuală.

Trebuie desigur amintite și multiplele contracte de cercetare științifică la care am participat și care obligatoriu trebuiau - în anii '70 și '80 - să rezolve problemele reale ale industriei, pentru a fi acceptate de către beneficiari; în acei ani fiecare cadru didactic trebuia să aducă universității o anumită sumă de bani rezultată din contractele de cercetare, ceea ce nu era întotdeauna ușor. Menționez în acest sens contractele cu *Întreprinderea Electronica București*, vizând creșterea fiabilității televizoarelor, și cu Combinatele din *Giurgiu* și *Râmnicu Vâlcea*, vizând optimizarea controlului proceselor tehnologice și creșterea fiabilității structurilor de calculatoare de proces utilizate în acest sens.

O experiență care m-a marcat în mod deosebit a fost contractul - de la mijlocul anilor '80 - cu *Institutul de Cercetări în Transporturi*, vizând creșterea fiabilității componentelor și sistemelor electronice de la bordul navelor flotei românești care a existat în acea perioadă, ținând cont de solicitările deosebite la care acestea erau supuse pe mare (de la atmosfere corozive și erozive la solicitările mecanice deosebite din timpul furtunilor). În acest scop am primit, cu mare greutate, aprobarea să însoțesc o astfel de navă și, credeți-mă, am rămas marcat de condițiile grele de navigație: atmosfera din sala mașinilor îmi amintea mai degrabă de cea de pe *Titanic*...

Desigur ar mai fi destule de adăugat, de depănat multe amintiri dintr-o viață dedicată învățământului superior, Facultății de Electronică din București. Așa cum s-a văzut din intervențiile anterioare, fiecare dintre colegii mei are multe de menționat despre modul în care a contribuit la edificarea celei mai importante facultăți tehnice din România - Facultatea de Electronică, Telecomunicații și Tehnologia Informației din Politehnica bucureșteană.

Dacă din perioada de după 1990 lucrurile sunt ceva mai bine cunoscute, perioada anilor de început ai facultății este mai puțin bine conturată și cred că este datoria profesorilor - care acum sunt la o vârstă respectabilă - să le facă cunoscute.

Închei cu o rugămintă adresată conducerii: o facultate cu realizările și prestigiul *Electronicii bucureștene* merită și ***o istorie pe măsură***; toate universitățile europene importante pe care le-am vizitat te întâmpină cu o astfel de istorie scrisă, inclusă cu mândrie în pachetul de bun-venit.

Poate că nu trebuie neapărat să așteptăm a 75-a aniversare a facultății pentru a începe acest demers: ***Facultatea noastră merită - cât mai repede - să aibă o istorie adevărată, exhaustivă, scrisă de către cei care au făurit-o!***

Ioan Bacivarov